

Srce na dlanu (A szívtelen)

Emlékszem arra az éjszakára.

„Azt tehetsz velem, amit akarsz” – mondtam neked,
és te nem tévováztál
Megragadtad fogazott szélű késedet
valamivel a szegycsontom fölött beledöfted a mellkasomba,
és egy jól irányzott mozdulattal
végighúztad, egészen a köldökig
Nézted a belek meanderezését
Nézted a bíborvörös vér játékos cikkanását
Azután könyéig benyúltál
keresgértél valamit a bal mellem alatt
és végül diadalmas mozdulattal mutattad föl zsákmányod:
ujjaid közt ott rángott a furcsa hárttyákba pólyált,
dühödten vért köpő, lüktető kis csomó
(mint valami szájalmas kis állat)
amelyen semmi, de semmi nem utalt arra,
hogy, ahogyan Arisztotelész állította,
itt lakoznának azok az érzelmek,
amelyek az embert
emberré teszik.

Most te a tévé előtt ülsz
valami rágós hagymás húst falatozol
én pedig csendesen hörgök a hálószobában
(néha köpök egy kis vért is, nehogy unalmas legyen)
és ha ezután bárki, mint már annyian annyiszor,
szívtelennek nevezne,
még csak nem is panaszkodhatnék.

(2007. július)

Bármidet odaadnád egy definícióért

A differentia, amely nagyon is *specifica*,
már megvan. Úgy borítja ruhádat, szobád bútorait, az emberek
arcát, akik néha a barátaidnak nevezik magukat, mint az üveg;
mint valami gyémántkemény, minden termodinamikai
változásnak ellenálló,
súrlódásmentes jégvárta.
Látszólag minden közeli, közvetlen, egyértelmű, akárha itt, veled,
a kezed ügyében lennének.
mégis, ha utánuk nyúlnál, hogy megfogd, hogy birtokold őket,
mint mindenki más,
lesiklik róluk a kezed,
és minél erősebben markolnád, ki- és elsiklanak:
helyrehozhatatlanul messze, mint az elejtett
karikagyűrű a tó jegén.

A genus azonban, amely akár a szó leggyengébb értelmében is
proximum lehetne,
hiányzik.

Pedig te próbáltad. Megszállottan.
Vastag könyvek a reszkető neonban.
Az asztalon kávéscsészék (négy, de inkább öt).
Ha ki is merészkedtél a könyvtárcsendből,
Csak nagy dossziékkal a hónod alatt.

Kopott zöld mappádban ott szunnyadtak
A reménnyel teli hipotézisek.

Minden levéltárban ismerték az arcod. (De te nem ismerted az
övéiket.)

És szinte előre tudtad már a választ
Hogy ez se
És így se
És egyik se

[...]

Ott ragadtál hát.
Messze tőlük.

Testek
Lelkek
S immár a szellem számára is
megragadhatatlanul

Definíció nincs.
Csak távolság. Hideg. Üveghártya.

*Csernik Attila
munkája*